

Draga mea

Luca Daniel

Zboară păsări în zărilor-albastre,
Te mai simt cum treci prin inima mea,
Răscolesc, în suflet, poveștile noastre
Alungate de soartă pe margini de stea.

Plâng salcâmi cu flori condamnate,
Vântul bate pe câmpuri uitate-ntre noi,
Trec talazuri peste-a iubirii cetate,
Cum să-ntorc timpul, iubire-napoi?

-Dragul meu, primăvara această e tristă,
Ți-aș zâmbi la fel ca-ntrecut, dar tu știi...
Nu pot crede că ce-a fost, mai există,
Eu te chem neîncetat, dar nu vii!

Depărtarea te-a dus cu apusul în zare,
Pescăruși ți-au purtat pân-aici lacrima,
Ochii mei rătăcesc pierduți peste mare,
Ce-am să fac? îmi întreb zi de zi inima.

Poate anii-au trecut fără rost așteptând
Dragostea unei flori deja scuturate,
Am sperat să mă văd într-o zi alergând
Spre iubirea, din vise de îngeri lăsate!

-Zâna mea, eu trăiesc acum pentru tine,
Nici nu știi câte stele din cer am rugat!
Te-am avut tot timpul aici lângă mine,
Tu îmi ești Paradisul de flori, minunat!